

אבל אונס שאינו בגופו של שומר חייב. (כד). יש אומרים שלא נחלקו אלא בגניבה באונס, אבל באבידה באונס לכו"ע פטור.

פתחי חושן חלק ג (פקדון ושאלה) – הערות פרק

ג – פשיעה גניבה ואבידה ואונסין הערה (ג) /

במקרה שנגעל כראוי

חידושי רעק"א (סימן שג סעיף ב) שבזה לכו"ע חייב, ואפילו יכולה לעמוד ברוח מצויה ולא בפני כל רוח, ש"ש חייב. וציין שם לשו"ת פרח שושן (חוי"מ כלל א סימן א) שדן בפאטור (סוכן) שהניח הסחורה במחסן ונעל בפניו כראוי, כדרך כל הסוכנים בסחורות של אחרים, ונגנבה, והאריך שם במחלוקת הפוסקים בדין גניבה באונס, דאפשר שכיון ששומר כדרך כל הסוכנים הוי כגניבה באונס, והעלה שש"ש חייב בזה, אלא שיצא לדון אם יש לפוטרו מכח מנהג המדינה, שכל השולח סחורה ע"ד כן שולח שישמרנה כדרך כל השומרים, ושגם הגנת ורדים מצדד לומר כן, ודחה סברא זו, שהרי גם בעידנא דניימי אינשי ודאי שהוא כמנהג המדינה, שלא עלה על דעת המפקיד שלא יישן השומר, ואפ"ה ש"ש חייב, עיין שם.

שו"ע חו"מ סימן שג סעיף ב

שומר שכר חייב בגניבה ואבידה. וי"א שאפילו שמר כראוי ונתן הכספים תחת הקרקע בעומק מאה אמה, שאי אפשר לגנבם משם אם לא ע"י מחילות, או גם בעידנא דניימי אינשי ונגנבו, או קפץ עליו חולי ולא יכול לשומרה וכל כיוצא בזה, חייב. ואפילו הקיפו חומה של ברזל. ואפילו אם אילו היה שם לא היה יכול להציל, חייב בגניבה ואבידה, אלא אם כן היה שם ולא היה יכול להציל.

מה היא הכרעת השו"ע – מדוע כתב "ויש אומרים" – והאם לא צ"ע לדעה אחרת? רמז לדעה אחרת?

(סעיף ו) רועה שהניח עדיו ובא לעיר, בין בשעה שדרך הרועים להכנס בין בעת שאין דרך הרועים להכנס, ובא זאב וטרף, ארי ודרס, אין אומרים אילו היה שם היה מציל, אלא אומדין אותו אם יכול להציל על ידי רועים ומקלות, חייב; ואם לאו, פטור. ואם אין הדבר ידוע, חייב לשלם. הגה: ויש אומרים דאם נכנס בעת שאין דרך ליכנס חייב בכל ענין, דהוי תחלתו בפשיעה וסופו באונס (טור והראב"ד). ועיין לעיל סימן רצ"א סעיף י"ב. (סעיף יא) רועה שומר שכר שהעביר הבהמה על הגשר, ודחפה אחת מהן לחבירתה ונפלה לשבולת נהר (פירוש מקום שמים נגרים בכח), הרי זה חייב, שהיה לו להעבירם אחת אחת, שאין השומר נוטל שכר אלא לשמור שמירה מעולה, והואיל ופשע בשמירתו בתחלה והעביר כאחד, אף על פי שנאנס בסוף בעת הנפילה, הרי הוא חייב.

סמ"ע

(ב) ונתן הכספים תחת הקרקע כו'. הטעם, דכל גניבה קרובה לאונס היא וחייבתו עליה התורה, הלכך אין חילוק בין אונס קטן לגדול,

למדנו, שלש שיטות לגבי שומר שכר שנגנב ממנו הפקדון למדנו לעיל. א) שיטת ר"י והטור ש"ש חייב בגניבה גם אם העמיד חומה של ברזל וגם אם חפר בהטמין באדמה וגם אם נאנס מחמת חולי. ב) שיטת הרמב"ן לחייב בחומה של ברזל ולפטור בחולי. ג) לפטור בשני המקרים לעיל (תוס').

מפסקי הגר"ז גולדברג זצ"ל פת"י

שוכר רכב ללא ביטוח, שנגנב ממנו הרכב השכור. בגניבה שבאה מחמת פשיעה ודאי ששומר שכר ושוכר שדינו כשומר שכר חייבים. אבל בגניבה שבאה מחמת אונס קיימת מחלוקת האם חייב לשלם. ויש לעיין האם מי שמחנה רכב ברחוב והרכב נגנב ה"ז גניבה באונס, שהרי היה יכול לעמוד ולשומרו או להכניסו למקום שמור. ואף אם בעל הבית עצמו אינו שומר באופן זה, שומר חייב לשמור באופן הטוב ביותר כיון שבעל הבית יכול למחול על שלו, ועוד יש לעיין שמא היה על השוכר לבטח את הרכב, כמו שומר שכר שחייב לקדם ברועים ובמקלות אפילו בשכר, ועוד יש לעיין האם בענין זה דינו של שוכר דומה לגמרי לדינו של שומר שכר¹, וצ"ע.

(האמור – כמובן במקרה בו לא היה חוזה מפורט המסדיר את חיובו של השוכר – כגון "השכרה פיראטית"). נסה לבאר את צדדי הספק על פי השיטות השונות לעיל – וכי יעלה על הדעת ששוכר רכב יעמוד על הלילה ליד הרכב וישמור? אילו היה מכניס את הרכב למקום שמור – היה מועיל לכל השיטות? האם יועיל תנאי

פרח שושן חו"מ סימן א'

על ראובן ששלח סחורות בגדים וכיוצא לשמעון פאטור (סוכן) שלו ולקח הסחורות והניחם במגאזין (מחסן) בתוך האוכיל"ה של הסוחרים והמגאזין יש לו פותחת של עץ ושל ברזל כמנהג הסוחרים ויהי היום הלך שמעון ופתח את המגאזין ומצא שנגנבו רוב הסחורות ובאומדנא דמוכח נראה שעשה הגנב זיוף במנעולים של המגאזין ופתחו וגנב אם חייב שמעון לשלם מה שנגנב או לאו.

מה הדין על פי השיטות לעיל?

פתחי חושן (פקדון ושאלה) פרק ג

שומר שכר חייב בגניבה ואבידה אפילו נעל בפניו כראוי, אלא שנחלקו הפוסקים בגניבה באונס, כגון שהניח הפקדון בעומק תחת הקרקע שאי אפשר לגנבו כי אם על ידי מחילות, או שהקיפו חומת ברזל, ואפילו באופן שאילו היה שם לא היה יכול להציל מגניבה, שיש מחייבים אא"כ היה שם ולא היה יכול להציל, ויש פוטרם, ויש מחלקים בדין גניבה באונס, שאם הוא אונס גמור בגופו של שומר, כגון שאחזתו חולי, או אנסתו שינה, ולא היה יכול לשמור פטור,

¹ יסוד הספק – בעז"ה לקמן האם מי שדינו כש"ש ולא ממש ש"ש ג"כ חייב בגניבה באונס.

והכלל שהשומר צריך שיהיו עיניו פקוחות על הדבר השמור בידו תמיד, ושוב אם נאנס מידו מה היה לו לעשות, דהוי"ל דומיא דשבורה ומתה דפטריה מיניה רחמנא:

(ג) ואפילו אם אילו היה שם לא היה יכול להציל כו'. אף על גב דבעייל לעיר בעידנא דעיילי אינשי ובא ארי וטרף כו', כתבו הטור [סעיף ח'] והמחבר ומור"ם ז"ל בסמוך סעיף י' דאליבא דכו"ע אם גם כשהיה כאן לא היה יכול להציל פטור? דשאני התם דשם 'האונס' דטריפת זאב עליה, משא"כ הכא ד'שם גניבה' עליו, ולכך בעינן שיהא שם דוקא. ועיין פרישה [סעיף ב'] שכתבתי על פי לשון הטור שהוא קצת בענין אחר פירוש אחר.

ש"ך ס"ד ד' / ט"ל כ"א ב"ש"ע

(ד) וכל כיוצא בזה חייב. והעיקר כהפוסקים דגניב באונס גמור פטור ש"ש וכ"פ רש"ל פרק הכונס סי' י"א וע"ש וע' בספרי באורך ע' בת' מבי"ט ח"ב ח"א/ ס"ס שמ"א ובתשו' רשד"ם סי' תנ"ט.

קצות החושן סימן שג ס"ק א' / חלוקה בין גניבה

באונס לבין אבידה באונס

ונראה דהיינו דוקא בגניבה הוא דחייב אפילו אם היתה ע"י אונס גדול או שבא עליו חולי ואונס אחר שאינו יכול לשמור, ומשום דכל גניבה קרובה לאונס ואפ"ה חייבו רחמנא... אבל אבידה ע"י אונס כגון שבא עליו חולי או אונס אחר שאינו יכול לשמור הרי הוא פטור כיון דאבידה קרובה לפשיעה לא חייבו הכתוב ע"י אונס.

ולפ"ז אפילו לרבה דס"ל פרק הפועלים דף צ"ג בעל בעידנא דעיילי אינשי ונס בעידנא דניימי אינשי ובא זאב וטרף דפטור, היינו דוקא משום דבא זאב וטרף, אבל על בעידנא דעיילי אינשי או נס כד ניימי אינשי ונגנב גם לרבה חייב כיון דאפילו גניבה שע"י אונס חייבתו התורה כיון דכל גניבה קרובה לאונס.

וכן להנך אמוראי שם דפליגי אדרבה ומטעמא דאמרו שם דלהכי יהבי לך אגר כי היכי דלינטר נטירותא יתירתא, היינו בבא זאב וטרף הוא דהוצרכו להך טעמא, אבל בנגנב אפילו נטריה נטירותא יתירתא חייב, וכגון שהקיפו חומה של ברזל ונגנב, [אבל] בא זאב וטרף כד נטריה נטירותא יתירתא ובא עליו אונס שינה פטור, זה הנראה לענ"ד בשיטת תוס'.

וראיתי בישי"ש (ב"ק) פרק הכונס סי' י"א...

מה יסוד החיוב בשעה שנכנס לעיר – האם אסור לו להיכנס או מותר ועדיין עליו לשלם?

נתיבות המשפט באורים סימן שג ס"ק א' – ב

(א) או נס בעידנא דניימי אינשי. תמוה לי למה כתב זה בלשון יש אומרים, הא בזה כו"ע מודים דחייב, דהא קיי"ל בב"מ דף צ"ג [ע"ב] כרב חסדא ורבה בר רב הונא דשומר שכר חייב בזה, ולא פליגי רק באנסתו שינה או שאר אונס גדול בגוף, משום דס"ל דלא פטרה התורה רק באונס בחפץ, ולא באונס בגוף השומר שכר או גניבה באונס גמור, עיין בטור ובית יוסף [סעיף ב'].

(ב) ...ובקצוה"ח [סק"א] כתב לסתור הוכחת רש"ל, וכתב דאפילו רבה דפליג בב"מ דף צ"ג [ע"ב] וס"ל דבעל בעידנא דעיילי אינשי פטור, דמ"מ כשנגנב חייב, כיון דשם גניבה על החפץ ע"ש. ולפענ"ד א"א לומר כך, דא"כ מאי מקשה על רבה בב"מ צ"ג מברייטא דתני אלו הן אונסין כגון ותפול שבא, לישני דהברייטא קמ"ל דכל שאינו כעין ותפול שבא, רק דרך גניבה, חייב אפילו היה נס בעידנא דניימי אינשי, דבעינן דוקא שהיה שם אונס על החפץ אפילו לרבה. אלא ודאי דלרבה דפוטר בשריג ונפל למיא, אף דלא הוי רק שם גניבה על החפץ, דהא אילו היה שם היה יכול להציל ולתקפה, אלמא דלרבה כל ששמר בדרך השומרים פטור שומר שכר.

קובץ שעורים פסחים אות יז

בש"ש דחייב בגו"א יש לחקור אם חיובו הוא מפני שלא שמר כמו ש"ח בפשיעה, או דהוא מטעם חיוב אחריות כמו שואל, ומדברי הרמב"ם מוכח דהוי מטעם אחריות ומשו"ה פטור בקרקעות. וכן מוכרח לדעת הסוברין דחייב על גניבה באונס גמור...

==

שו"ת נובח השולחן חלק חושן משפט סימן ב'

הרב לבטון / רבה של חלב נפטר תרכ"ט

נשאלתי ברי' שיש לו פורני והוא אופה בשכירות כל ימות החול וביום עש"ק מביאין לו קדירות ומניחן בפורני לחממם ליום ש"ק ואירע שליל ש"ק אחד חתרו הגנבים הפורני וגנבו ז' קדירות האם יתחייב בהם ראובן הנז' מחמת שהוא ש"ש ושכמ"ה.

תשובה... אמנם יש לפטור ממ"ש מרן בח"מ סי' ש"ג וז"ל שו"ש חייב בגניבה ואבידה וי"א שאפילו שמר כדרך השומרים וכו' אפילו הקיפו חומה של ברזל חייב ע"ש מדפסק בסברא קמייטא בסתם ועל הב' כתב וי"א משמע דדעתו כסתם שאם שמר כדרך השומרים פטור ע"ש וה"נ שמר כדרך השומרים.

והגם שראיתי להרב ב"ד בא"ח סי' ת"ט דק"ו ע"ג שכתב דדעת מרן היכא שכותב כן דעתו כה"א שהוא כלל ברור ואמיתי... גם ראיתי להרב מוהרמב"ח בתשו' כ"י והיא לא נדפסה בתשו' גו"ר (וכעת אינו מצוי אצל) שפטר הפאטור ששמר כדרך השומרים וכתב דגם הרגילים לילך בעקבות מרן ז"ל אין להוציא ממון מיד המוחזק משום דמרן לא החליט בש"ע לפסוק בסתם כהרא"ש והטור אלא כתב וי"א דחייב באונס גדול וכוונתו רצויה לרמוז לנו דאינו מחליט הפסק לחייב ש"ש בגניבה באונס ע"כ. וגדולה מזאת כתב הכנה"ג בתשו' ח"מ השניות דק"ט ע"ד שכשכותב מרן סתם וי"א הגם שדעתו בסתם מ"מ כתב וי"א דדעתו לומר דהמוחזק יכול לומר קים לי כה"א יע"ש וכ"כ ב"ד סי' קס"ד הגב"י אות י"ו יע"ש וכ"ש ב"ד דהוי פלוגתא בדעת מרן. ועוד טעמא רבה איכא דכ"ע ידעי דכן הוא דרך שמירת הפורני שנועלו במנעול והולך ולן בביתו ואם כן ודאי אדעתא דשמירה פחותה כזו הם נותנין לו...

פסקי דין – ירושלים דיני ממונות וביורורי יהדות

1 עמוד קסז – קסח

התובעת מסרה לסלון הפיאות 2 פיאות לסירוק. האחת היתה כמעט חדשה, והשניה משומשת כמה שנים. היא באה לקבלן כעבור כמה ימים, במועד שנקבע לה, והיא נדהמה להיווכח שהסלון נפרץ ונגנב. בעל הסלון היה מוכן לפצות אותה בפיאה חדשה תמורת הפיאה היותר משומשת, אך בענין הפיאה היותר חדשה, שהתביעה עליה היתה יותר גדולה, בקש להתדיין בדין תורה.

בתשובה לשאלת הנתבע, השיבה התובעת שהיא מאמינה שהפיאות נגנבו מהמקום באותה פריצה, והיא אינה חושדת שמישהו מאנשי המקום לקחן לעצמו. כמו כן סיפרה שעבדה במשרד סמוך לסלון, וידעה שהמקום ממוגן כראוי, אך ללא מערכת אזעקה, וכי הסלון נמצא ברחוב ראשי ממול תחנת אוטובוס הומה. בעל הסלון טוען שבזמן הפריצה לא היה לו ביטוח, והתובעת טוענת שבהרבה מקומות דומים יש ביטוח, ואילו ידעה שלנתבע אין ביטוח לא היתה מוסרת לו. הנתבע טוען שאין לחייבו על גניבה זו משום שהיתה זו גניבה כעין אונס, מאחר שהמקום היה ממוגן ומצוי במרכז של עיר...

לפנינו איפוא דעת התוס' בפ' הכונס, הרא"ש, הירושלמי, השאלתות פ' וישב, הרמב"ן והריטב"א לחייב. ויש לצרף לדעות אלו גם את הרב צמח גאון והר"ן שהו"ד בנמו"י (פ' המפקיד מב). א"כ לפנינו כת שלימה של פוסקים דס"ל דחייבו של ש"ש הוא לשמור ביום ובלילה, ולא מספיק להטמין הכסף בקרקע עמוק חמישים אמה, דגם באונס גדול כזה אם אירע שנגנב הכסף חייב,

דלא נפטר אלא בלסטים מזויין לחדר והוא היה שם, דהיינו שאנסוהו לסטים מידו, וכן הוא לשונם הטהור של הראשונים. וממילא בנ"ד שהפאות נגנבו מחנות עקב הגנבה שפרצה באמצע הלילה, אם כי בעל החנות דאג לסורגים חזקים עם שני מנעולים נגד הפורצים השכיחים, מ"מ מכיון דק"ל אומן כש"ש יש לחייבו במלוא שוויין של הפאות.

ולכאורה נראה בעליל דכן הוא דעת מרן בשו"ע... אך אחרי עיון מצאנו בס"ד בשו"ת נכח השלחן חר"מ סי' כ... עכ"ד.

א"כ לפנינו אילן גדול הלא הוא הג' מהר"ם בן חביב ז"ל שדעת מרן בדין זה של ש"ש אינו ברור לו אם הלכה כהרא"ש וסיעתו אלא לא פסיקא ליה מילתא, לכן רמז לנו בשו"ע הטהור דעות המחייבים באונס גדול בלשון וי"א, דגם בכה"ג אומרים הכלל קים לי כסתם ואולינן בתר המוחזק, והוא חידוש, ואכמ"ל.

אלא דיש לעמוד טובא בנקודה אחת שהזכיר מרן בשו"ע בסעי' ב הנ"ל והוא בשם הירושלמי, ואפי' הקיפו חומה של ברזל ואפי' אם אילו היה שם לא היה יכול להציל חייב בגו"א אא"כ היה שם ולא היה יכול להציל, ע"כ, וכן איתא בלשונו של ריטב"א הנ"ל בשם הירושלמי. אמנם בביאור הגר"א העיר דלפנינו בירושלמי אין כתוב כן אלא זל"ש: שמירה שנאמר בש"ח כיון ששימר כל צרכו פטור, שמירה שנאמר בש"ש אין משערין אותו אלא בגופו, לפיכך רואין אותו אם היה ראוי לשמירה פטור ואי לא חייב, אין אומרים אילו היה אחר שם יכול להציל הציל פטור שלא הציל חייב. ע"כ. א"כ דעת [עמוד קעב] הגר"א כהפוטרים בנגנבה באונס, דעל הדיין לשפוט ולשער אם מקום ששמר ונהג השומר שכר ראוי היה לשמירה אזי פטור, ולא בעינן שיאנסוהו מידו כדי לפטור הש"ש דומיא דלסטים מזויין. וכנראה כן היא דעת המהרש"ל בפ' הכונס סי' יא והמבי"ט בח"א סי' שמא הו"ד בש"ך ס"ק ד, עד כדי כך שכתב הרב שם והעיקר כהפוסקים אלו... ועי' בס' דיני ממונות ח"ג עמ' רצ סעי' א ובהערה 1, ושמחתי כמוצא שלל רב, והוא ממש כדברינו דאפילו לדעת מרן ראוי לעשות פשרה...

הרב שמואל ביבס.

...ובנ"ד שבעל החנות שמר את הפיאות כראוי, והתובעת ידעה שבזמן שהחנות נעולה הוא אינו לן במקום כדי לשמור, אלא הולך לביתו, אין מקום לחייבו, עי' פסקי דין ירושלים כרך ד עמ' רטו, ועכ"פ די בפשרה שנתן לתובעת פאה אחרת... הרב אברהם דוב לויין.

שׁוֹת אַגְרוֹת מִשֶּׁה חוֹשֵׁן מִשְׁפֵּט חֶלֶק אַ סִימָן סָט

בענין דבר דהו"ל לאסוקי אדעתיה ואין דרך בנ"א ליהזר בזה אם הוא בדין פשיעה בשומר ובנוזקין ד' ניסן תשכ"ב. מע"כ ידידי הרה"ג מוהר"ג אפרים גרינבלאט שליט"א.

והנה בדבר שוחט שהלך להוציא עוף מהלול לשחוט וכשפתח את דלת הלול נדחק עוף וברח אם חייב או לא, הנה לא שייך בזה דבר מוחלט שאם היה באופן שהו"ל לאסוקי אדעתיה שאפשר שיצא עוף אחר ויאבד הויא פשיעה ויש לחייב אף בש"ח. ואף שכמה פעמים פתח את הדלת ולא אירע שיברח איזה עוף ע"י זה, אינו עושה זה שלא יהיה אסיק אדעתיה שאפשר ליארע דכיון דפתח כ"כ עד שיוכל עוף לידחק דרך שם כשירצה לצאת הו"ל לאסוקי אדעתיה ולהשגיח שלא יצא.

אבל נראה לע"ז שבכה"ג שכמה פעמים לא אירע זה אף שהו"ל לאסוקי אדעתיה שאפשר ליארע, הוא רק כעין גניבה ואבידה ולא פשיעה, דהא חזינן בב"מ דף צ"ג בבר אדא סבולאה דקא מעבר חיותא אנמלא דנרש ודחפה חדא לחברתה ושדיתה במיא שחייביה ר"פ מטעם דאבעי לך לעבורי חדא חדא דכתבו התוס' דלא חשיב לה פשיעה מהאי טעמא אלא כעין גו"א וכן פסקו הרי"ף והרא"ש וברמב"ם פ"ג משכירות ה"ט ובש"ע סימן ש"ג סעיף י"א, אלמא דאף שהו"ל לאסוקי אדעתא שאפשר שתדחף חדא לחברתה, מ"מ כיון שכמה פעמים העביר כן ולא אירע שתדחף עושה זה שאינה בדין פשיעה אלא בדין גו"א שרק ש"ש חייב ולא ש"ח.

...וצריך לומר דכשקבל שמירה הרי צריך לאעבורה שם על הגודא דנהרא כדי שתרעה שם בשביל חיוב שמירה שלו, וכיון שלא קבל עליו טירחא יתירא לאעבורי חדא חדא אלא כדרך בנ"א בשלהן שאין חוששין לדחיפה הרי נתמצו הבעלים לזה לרבה אף בש"ש, ולר"ח ורבה בר"ה ור"פ רק בש"ח שנתמצו הבעלים אבל בש"ש שיהיב אגרא תלינן שהבעלים רוצים בנטירותא יתירא והוכרח השומר בסתמא להתרצות בכך, אבל כשלא קבל עליו שמירה ואין עליו חיוב להעבירה לרעות אגודא דנהרא הרי ליכא רצון והסכם מהבעלים שיעבירו אחרים פרותיהם בעת שעוברת פרתו שם, וגם ליכא אנן סהדי מדין זכות שרוצין הבעלים שאחרים יעבירו את פרתו לרעות בעת שעוברים את פרותיהם אף שהוא זכות לענין העברה לרעה, אבל כיון שיש לחוש אף שיש חשש רחוק לדחיפה אין זה זכות גמור שנימא שודאי היו הבעלים מתרצים אף להעביר את פרתו יחד עם פרותיהם, דאולי היו חוששין לדחיפה אף

שהוא שלא כדרך אינשי בשלהן ולכן נשאר אדינא דכיון דאפשר שתדחוף הוא פשיעה וחייב מטעם מזיק².

נמצא לפ"ז בעובדא דידן חלוק דאם היה צריך לשחוט רק עוף אחד שבעופות האחרים לא היה צריך לעשות הוא בדין מזיק על האחרים שהוא פשיעה כיון שעכ"פ הו"ל לאסוקי אדעתיה אף שכנ"א אין זהירין בכך לחוש שתדחוק אחת ותברח, דלא מסתבר להחשיב כהתנה שלא יחוש על האחרים בשביל שצריך ליקח את זה, דרק על זה שצריך לעשות בו מעשה רעה ושמירה או לקיחה שייך להחשיב כהתנה שיפטר אם עשה כדרך בנ"א, אבל אין לומר כן לפוטרו גם על אחרים שאין צריך לעשות עמהם כלום בשביל שצריך לעשות עם זה דעל חיוביו מדין מזיק על האחרים לא נימא שפטרו.

...ואם הוצרך לשחוט כל העופות יש לפוטרו כיון שעשה כדרך בנ"א שאין זהירין בזה בשביל זריזות המלאכה וסומכין על זה שלא מצוי שתברח ולא קבל עליו טירחא יתירא ליהזר ביותר. אבל הא הוא רק בש"ח אבל בש"ש הא הלכה כר"ח ורבה בר אבוא שעליו לנטורי נטירותא יתירא, ואף שהשכר שנוטל השוחט הוא שכר טרחו בשחיטה ואף כשיגיש לו העוף והשוחט יעשה רק מעשה השחיטה לבד נמי יקח אותו השכר ממש כמו כשגם לקח העוף אבל מ"מ אולי גם ליקח העוף מהלול כשליכא אחר שיקח הוא מכלל חיוב המלאכה שעל השוחט וממילא הוי ש"ש גם על זה, ויש לחייבו. ואף שיש מקום לומר דאומן וכן שוכר אף שדינא הוא כש"ש הוא רק לחיובי השמירה אבל לחדושא דר"ח ורבה"ה דצריך לטרוח יותר ממה דעבדי אינשי בשלהן הוא רק כשנותן לו השכר עבור השמירה מטעם דאמרי להכי יהבי לך אגרא לנטורי לי נטירותא יתירא, שזה אולי לא שייך כשאינו נותן לו שכר על זה אך שהוא ש"ש משום שנהנה עכ"פ ממנו בהשכירות והאומנות לומר שבשביל הנאה שיש לו מזה יתחייב מעצמו בנטירותא יתירא מדרך אינשי בשלהם אבל מכיון שלא ראיתי חלוק זה בפוסקים אין לנו לומר מעצמנו אף שלכאורה הסברא נכונה.

² שים לב לחידוש, בנוזקין חייב, אבל בשומרים – המפקיד/בעל הבית הפחית ממנו את חיוב שמירת הנוזקין ולכן פטור בש"ח ולרבה גם בש"ש ! והשווה לדברי הרמב"ן לגבי אומן במלאכתו.